

Είναι διακοπές και οι διακοπές με παιδιά (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πρόσφατα δημοσιεύθηκε το άρθρο αυτό της Μανίνας Ντάνου στην καθημερινή <http://www.kathimerini.gr/979350/article/periodiko-k/herwthsh/einai-diakopes-oi-diakopes-me-paidia> και αμέσως έγινε viral. Έσπευσαν πολλοί φίλοι να μου το στείλουν καθώς ταυτίστηκαν με την περιγραφή του βιώματος αλλά και την ειλικρίνεια της συγγραφέως.

Αγαπητή Μανίνα, έχουμε πάλι μπροστά μας το ποτήρι για το οποίο συμφωνούν και οι δυο θεατές ότι περιέχει νερό, αλλά δεν ξέρουν αν είναι μισοάδειο η μισογεμάτο. Γιατι σου γράφω αφού καταβάθος το ίδιο πράγμα με εσένα βιώνω; Γιατί πιστεύω πως το να αγωνίζεσαι με θετική διάθεση έχει τεράστιο αντίκτυπο στην ψυχολογία της οικογένειας και αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά που μπορεί να κάνει τις διακοπές ξεκούραστες. Κι ας μοιάζει σχήμα οξύμωρο: οικογενειακές διακοπές!

Όσο κι αν συμφωνώ λοιπόν με την περιγραφή της κατάστασης από το άρθρο, και διακρίνω την θετική στάση στο τέλος, καλό είναι να προσέξουμε τρία θέματα. Τρεις εμπειρικές παρατηρήσεις για να μην αφήνει μια πικρή επίγευση το νερό στο μισογεμάτο ποτήρι.

Α. «Η σύγκριση φέρνει ματαιότητα». Αν θυμάμαι με νοσταλγία τις «ξέγνοιαστες διακοπές» δεν αφήνω τα πράγματα να κυλήσουν αποδεχόμενος τον νέο ρόλο μου και έτσι δεν επιτρέπω να γίνουν ξέγνοιαστες οι διακοπές με παιδιά. Δεν θα πάψουν τα παιδιά να θέλουν τάισμα, κυνήγημα, παραμύθι και φροντίδα ασταμάτητη. Αλλά θα μπορέσει ο γονιός να τα κάνει όλα αυτά απολαμβάνοντας το διαφορετικό περιβάλλον και τις ευχάριστες συνθήκες των διακοπών. Δεν είναι το ίδιο να καθίσεις να ταΐσεις το παιδί κάτω από ένα δέντρο, από το να το κάνεις με το καρεκλάκι στο διαμέρισμα. Φυσικά δεν πρόκειται να ξαπλώσεις ανέμελα κάτω από το δέντρο και να κλείσεις τα μάτια σου απολαμβάνοντας την ησυχία, αλλά σημασία έχει να επικεντρώνεις την προσοχή σου στο σωστό σημείο ώστε να μπορέσεις να φτιάξεις τις συνθήκες της ψυχικής κατάστασης, καλύτερες για όλους. Άλλωστε, ξέρουμε πως δεν μπορείς να κρυφτείς απ' τα παιδιά...

Β. Κάθε γονιός αναπτύσσει διαφορετικό τρόπο γονεϊκότητας ανάλογα με πολυποίκιλους παράγοντες.

Ποια είναι όμως η διαφορά της «θυσιαστικής αγάπης» από την «δουλική»; Βλέπω στις διακοπές γονείς να τρέχουν ασταμάτητα πίσω από παιδιά – κάποια μόλις έχουν αρχίσει να περπατάνε. Σαν υπηρέτες υπακούουν στο πρώτο νεύμα του παιδιού και ξεκινούν να τρέχουν μέχρι να φτάσουν στο σημείο να σέρνονται. Ναι, το να είσαι γονιός είναι η μεγαλύτερη καταπάτηση του εγωισμού. Σηκώνεσαι μέσα στην νύχτα ενώ θέλεις να κοιμηθείς, σταματάς το φαγητό σου ενώ πείνας και γενικά γίνεται προτεραιότητα σου κάποιος άλλος. Αλλά το να μπορείς να θυσιάζεις χωρίς να υποδουλώνεσαι είναι κάτι που απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση και καλλιέργεια. Άλλωστε, «πρέπει να έχεις έναν εαυτό για να μπορείς να το μοιράσεις».

Γ. «Διακοπές με την οικογένεια είναι η αναγκαστική συνύπαρξη ανθρώπων που θέλουν ο καθένας κάτι διαφορετικό και τελικά κανένας δεν περνάει καλά» άκουσα πρόσφατα. Υπάρχουν και άνθρωποι που βλέπουν σαν «θύματα» τους γονείς. Και άρα και η δική τους στάση είναι είτε μαχητική απέναντι στα παιδιά τους, που τους στερούν την ελευθερία τους, είτε απάθης, είτε ανύπαρκτη. Όμως, αν δεν υπάρχει η διάθεση της ψυχής για προσφορά δεν αποδίδει καρπούς η αγάπη. Χρειάζονται τα γυαλιά της αγάπης για να μπορέσεις να δεις καθαρά τον λόγο για τον οποίο κάνεις ότι καλύτερο μπορείς, κι ας μοιάζεις μερικές φορές, «κορόιδο».